

PANTERNIEUWSJES
Zomer 2022

De tentoonstellingen van **Benjamin Demeyere**, *'D'autres vies que la mienne'*,
Frank Wagemans, *'Hoofdzakelijk vazen en zo.'* en **Greet Martens**, *'Een titel hoeft niet.'*
lopen van 7 juli t.e.m. zondag 11 september.

Zij starten tijdens het openingsweekend op zaterdag 2 en zondag 3 juli van 11 uur tot 19 uur.

'Hoofdzakelijk vazen en zo' **Frank Wagemans**

Een nieuwe zomer, een nieuw geluid. Vanaf juni weerklinkt de vers geschikte tentoonstelling van Frank Wagemans in galerie de Zwarte Panter. *'Hoofdzakelijk vazen en zo'* verblijdt de bezoeker met hoofdzakelijk vazen. Maar ook met hoofden. Hoofden die op volle toeren draaien bovendien. Zoetgevooisde charmezangers en vierderangs nachtegalen staan zij aan zij, met hun rug tegen de muur terwijl de beschilderde A-kanten passanten nieuwsgierig gadeslaan. Rijen vol koppen, tegen de vloer en tegen het plafond, vullen de ruimte. Het is een kwestie van kijken en bekeken worden, m'as-tu vu in de Scheldestad, quoi? De vriendelijke, grijnzende en grimassende gezichten zijn een weerkerend motief in de werken van Wagemans. Ze vormen een blij weerzien sinds hij in 2006 besloot om figuratieve elementen toe te laten in zijn initieel volledig abstracte wereld. In *'Hoofdzakelijk vazen en zo'* krijgen ze stuk voor stuk een ereplaats, of ereplaat, toebedeeld.

Verstrengeld tussen deze blikken hangen grote en kleine en middelgrote canvassen met kleurrijk bloemengeweld. Florale weelde met af en toe een goedgemutste schikker vormen een vrolijk antidotum voor de grijstinten van de buitenwereld. Bonte leeuwenbekjes, ranke hemelsleutels, blauwe zilverkaarsen, gespikkelde viooltjes en eender welke bloem die je als kijker denkt te ontwaren, wuften je vanuit hun vaas tegemoet. Impulsief en instinctief worden hun kleuren op het doek geschikt en herwerkt, tot een botanisch aanvaardbaar geheel schijnbaar zorgeloos wordt bereikt.

Alles is interessant, dat is het zware lot van de kunstenaar. Terwijl er naar het atelier wordt gehaast om een vorm van haar gestalte te voorzien, duiken er onderweg vijf nieuwe ideeën op. Wanneer iedere vorm en kleur dan weer twintig nieuwe vormen en kleuren in zich meedragen, is kiezen altijd verliezen. Gelukkig vindt alles haar weg naar de zorgvuldig genummerde schetsboeken. "Bij mij ben je veilig", fluisteren ze de zoekende pennenstreken toe. En minstens honderd tentoonstellingen in wording wachten zo vol ongeduld hun beurt af. Frank Wagemans ontdekt de wereld al sinds 1953. Na zijn opleiding aan de Sint-Lukas hogeschool (Brussel) en het Hoger Instituut voor Schone Kunsten (Antwerpen), volgde een hele reeks solo- en groepstentoonstellingen. In 2006 vond hij een veilige thuishaven in de Zwarte Panter, waar hij sindsdien tweejaarlijks exposeert met zijn kunstenaarsvriend Benjamin Demeyere. Het rijke oeuvre van Wagemans leest als een schalkse limerick, waarbij abstractie en figuratie goedlachs in het gareel worden gehouden.

Wendy Wauters

'Een titel hoeft niet' **Greet Martens**

Dit is de titel van de tentoonstelling van Greet Martens. Zij is de levensgezellin van Frank Wagemans en deelt met hem voor de tweede maal de bovenzaal en kelder van de galerij. Tussen de klinkende bloemendoeken ontspruiten haar tedere assemblages. 'Een titel hoeft niet' dankt ze aan een gedicht van de Poolse dichteres Wislawa Szymborska. Hierin vindt ze eenzelfde verwondering voor het ogenschijnlijk kleine, ongerepte dat tussen de wortels en de takken leeft. Wandelend door de heide, gezeten onder een boom, dat zijn momenten in de lommerte waar ze zich verbonden voelt.

Wanneer ze nadien haar atelier binnenstapt, loert het kleine geluk in allerlei gekleurde houtjes, gekregen of geleend, gezaagd en geschuurd. Geïnspireerd door een geschonken doos vol beukenhouten blokken worden vormen, materialen, kleuren en composities bedachtzaam overdacht en samengebracht. Het wringt en schaaft tot het plotsklaps klikt. Voldaan balanceert de ontstane spanning als een prima ballerina op een flinterdunne draad. In 'Een titel hoeft niet' hangen werken met een pit van gesso-gebroken-wit zusterlijk naast veelkleurige assemblages. Cirkels bollen op langs de randen van hoekige harten en naakt hout wisselt poederkleurig potlood af. Tussen hemel- en aardetint wordt immer gezocht naar de juiste schakering, waarbij een enkele kleurpotloodendoos nooit genoeg blijkt te zijn. Tot het dat opeens wel is. Handenarbeid en vakmanschap op fijnbesnaard niveau.

In juni zoekt ze samen met Wagemans de zon op in de Zwarte Panter.

Wendy Wauters

PingPong is de tweede interventie in de installatie *Every Collection Hides Another Collection*, een initiatief dat als doel heeft de provinciale kunstcollectie aan een ruim publiek voor te stellen. Deze collectiepresentatie is vrij toegankelijk tijdens de openingsuren van het Provinciehuis Antwerpen tot en met 12 augustus. De expo is een dialoog tussen de kunstenaar **Nico Dockx** (Ping) en beheerder provinciale kunstcollectie **Bob Daems** (Pong). Bob Daems selecteerde een werk van Fred Bervoets ("Ontmoeting", 1974); de bibliofielemap van Wilfried Pas "Boudewijn: een monument van een koning", uitgave Vrienden van De Zwarte Panter, (1999); de bibliofiele uitgave van André Goezu "Laatste brief rondom liefde en dood. Gericht aan Eleonore Vigenon", tekst van Jef Geeraerts, uitgave Vrienden van De Zwarte Panter (1992); en een werk van Marcel Van Maele ("Gebottelde gedichten", 1992). Nico Dockx koos het bibliofiele album van Paul De Vree "Poesia Visiva", uitgave Galerie De Zwarte Panter (1979).

Van 26 juni tot 2 oktober 2022 organiseren Museum Dhondt-Dhaenens (MDD), Museum van Deinze en de Leiestreek (mudel) en het Roger Raveel Museum (RRM) de 8e editie van de **Biënnale van de Schilderkunst**. Sinds 2008 presenteren de drie musea voor beeldende kunst aan de oevers van de Leie elke twee jaar gelijktijdig schilderkunst uit binnen- en buitenland. De tentoonstelling '**Scribble, dabble, splatter, smear**' in het **Roger Raveel Museum** bevraagt de intrinsieke eigenschappen van schilderkunst als beeldend medium, haar technische kwaliteiten en haar tweedimensionaal universum vol tekens en motieven. Gastcurator is beeldend kunstenaar **Vaast Colson**. Geselecteerde kunstenaars, o.a. Fred Bervoets, Jean Brusselmans, Anton Cotteleer, Jan Cox, Thierry De Cordier, Raoul De Keyser, Gust. De Smet, James Ensor, Vincent Geyskens, René Magritte, Roger Raveel, Pjeroo Roobjee, Walter Swennen, Luc Tuymans, Edgard Tytgat, Thé van Bergen, Guy Van Bossche, Patrick Van Caekenbergh, Frits Van den Berghe, Jan Van Imschoot, Anne-Mie Van Kerckhoven, Philippe Vandenberg, Maurice Wyckaert

De tentoonstellingen van **Fred Bervoets**, '*Tomorrow is an other day.*' en **Michel Buylen**, '*Voorwoordelijk*', lopen nog tot en met zondag 26 juni..

D'autres vies que la mienne

De ontdekking van de Franse kunstenaar Christian Boltanski is voor mij van fundamenteel belang geweest. Ik word enorm geraakt en geïnspireerd door zijn kijk op het leven, het geheugen, de waarheid, het spel en de kindertijd.

«Je pense que chaque artiste possède en commun avec l'enfant le pouvoir de transformer le monde. On donne une boîte d'allumettes à un enfant, il en fait une voiture ou un avion. De même, un artiste joue avec la réalité pour en faire autre chose.»

(C. Boltanski, conversation avec Laure Adler – Flammarion 2021)

In mijn tentoonstelling « L'homme 'bijna' invisible » (2006) werkte ik rond het idee van verdwijning, een thema dat Boltanski dierbaar is. Voor « Une île » (2018), bracht ik in mijn schilderijen het gevoel van eenzaamheid naar voren, in het bijzonder de eenzaamheid van de artiest. Alleen in zijn atelier, laat hij zich door de buitenwereld inspireren om zijn innerlijke leven uit te beelden. De uiterst romantische notie van de onbeweeglijke reiziger. Maar er is slechts eenzaamheid in de afwezigheid van de ander.

Het is precies deze "andere" waar het om draait in « D'autres vies que la mienne ». De ander (opnieuw) zichtbaar maken. Mij door hem laten inspireren om de vorm te bepalen die mijn schilderijen zullen aannemen. Een poging doen om zijn bestaan te verlengen. Vertrekkend van (online) gevonden foto's of zorgvuldig bewaarde snapshots, creëer ik schilderijen. Ik maak nieuwe herinneringen, nieuwe levens. Uit het concrete, reële en vluchtige moment van de opname, uit dit spoor ontstaat er, in de vorm van een schilderwerk, een veel abstractere voorstelling, waarbij alle objectiviteit verloren gaat. Ik vertel niet het verhaal van de weergegeven onderwerpen, ik laat me er slechts door inspireren. Zo hou ik bijvoorbeeld van de kleur in sommige afbeeldingen: de grijstinten, zachte contrasten die de beelden onscherp maken, of de nuance in sepia van nog oudere foto's. Zo verkleuren ook andere beelden uit mijn kindertijd, de blauwtinten verdwijnen en maken plaats voor roze en oranje nuances...

In kunst liegen beelden vaak, ze geven slechts zelden de realiteit weer. De vraag is echter niet wat een schilderwerk beschrijft, maar wat het zichtbaar maakt.

Ik inspireer me op foto's voor wat ze in me wakker maken: kleur, de kindertijd, een gevoel van liefde, van vreugde of verdriet.

De foto's gebruikt voor deze tentoonstelling zijn getuigenissen van vervlogen tijden. Zij beelden dierbaren of anonieme onbekenden uit, herinneringen aan reizen, fragmenten van het leven. Maar de referenties gaan snel verloren en de foto's verworden tot gewone afbeeldingen.

Er is geen waarheid meer.

Alles wordt mogelijk.

Benjamin Demeyere

D'autres vies que la mienne

Galerie De Zwarte Panter

2 juli – 11 september 2022

D'autres vies que la mienne

La rencontre avec l'œuvre de l'artiste Français Christian Boltanski a été fondamentale pour moi. Son rapport à la vie, au souvenir, à la vérité, à l'enfance et au jeu me touche beaucoup.

«Je pense que chaque artiste possède en commun avec l'enfant le pouvoir de transformer le monde. On donne une boîte d'allumettes à un enfant, il en fait une voiture ou un avion. De même, un artiste joue avec la réalité pour en faire autre chose. »

(C. Boltanski, conversation avec Laure Adler – Flammarion 2021)

En 2006, lors de l'exposition « L'homme 'bijna' invisible », j'abordais le thème de la disparition si cher à Boltanski. Pour « Une île », en 2018, mes peintures illustraient la solitude. Celle de l'artiste en particulier.

Seul dans son atelier, il s'inspire du monde qui l'entoure pour dépeindre sa vie intérieure.

Notion très romantique du voyageur immobile.

Mais il n'y a de solitude qu'en l'absence de l'autre.

C'est précisément de « l'autre » dont il est question dans « D'autres vies que la mienne ». Le rendre (à nouveau) visible, m'en inspirer et définir la forme que prendront mes peintures. Prolonger son existence. Partant de photographies glanées sur internet ou d'instantanés conservés précieusement, parfois depuis des années, je compose des peintures. Je crée de nouveaux souvenirs, de nouvelles vies. De l'instant concret, réel et fugace de la prise de vue, de cette trace naît en peinture une représentation bien plus abstraite, perdant toute objectivité. Je ne raconte pas l'histoire des sujets représentés, je m'en inspire. J'aime par exemple la couleur de certains clichés : les tons gris, peu contrastés, favorisant le flou, ou les nuances de sépia de photos encore plus anciennes. Tout comme la décoloration d'autres images issues de mon enfance. Les bleus qui s'estompent, laissant place à des nuances de roses et d'oranges...

En art, les images mentent souvent, et ne relatent que rarement la réalité. La question n'est pas tant de savoir ce qu'une peinture décrit, mais de ce qu'elle rend visible.

Je m'inspire de photographies pour ce qu'elles éveillent en moi : un sentiment amoureux, de la joie ou de la tristesse, la couleur, l'enfance.

Les photographies utilisées pour cette exposition sont les témoins d'instantanés révolus. Elles représentent des proches ou des anonymes, des souvenirs de leurs voyages, des fragments de vies. Mais les références se perdent rapidement et, sans celles-ci, elles reviennent juste à leur état d'images.

Il n'y a plus de vérité.

Tout devient possible.

Benjamin Demeyere

D'autres vies que la mienne

Galerie De Zwarte Panter

2 juillet – 11 septembre 2022

